

Uçtu Uçtu Cahit Uçtu

– Sami Biber · 07 Ekim 2016

Adı Cahitti yanlış hatırlamıyorsam...Ama bu anıda ismin çok da önemi yok. Onunla öğretmenlik hayatımın onyedinci senesinde Kocaeli'nin çok güzel bir köyü olan Akmeşe'de tanıştım. Okulumuzdaki pek çok öğrenci gibi o da 1930 ların mübadelesi ile Yunanistan'dan bu topraklara gelmiş olan soydaşlarımızın torunlarından biriydi ve onların tüm genetik özelliklerini taşıyordu. Sapsarı saçları ve masmavi gözleriyle oraların şivesiyle tam bir macır (Yani muhacir) çocuğuydu. Batman'da tanıdığım esmer tenli insanlardan çok farklıydı Akmeşe'liler ve civarındaki köylüler. Cahit Akmeşe'ye biraz uzak olan Belenören köyündendi. Okulumuzda Devlet Parasız yatılı öğrenci olarak okuyordu. Akmeşeliler dışındaki tüm öğrencilerimiz yatılı öğrencilerdi zaten...Daha yedi yaşında atılıyorlardı bu çileli hayatın tam ortasına. Çileli diyorum çünkü bizim okulumuz (Akmeşe Yatılı İlköğretim Bölge Okulu) gerçekten de tam bir çilehaneydi. Okulun yatakhane binası taa 1610 lardan (yanlış okumuyorsunuz yazıyla yazayım: Bin altıyüz on) kalma bir binaydı. aşağı yukarı 1920 lere kadar Ermeni Ruhban Okulu olarak kullanılmış, 1920 lerden sonra (Oranın yaşlılarının anlattıklarına göre) O bölgede oldukça etkili olan Çerkez Ethem'in korkusundan Ermeniler köyü terketmişler, 1930 dan sonra da Yeni Türk devleti öncelikle Yunanistan'dan mübadele ile daha sonra da Bulgaristan, Yugoslavya ve Romanya'dan gelen bazı aileleri bu köye yerleştirmiş. O köyde görev yaptığım altı sene zarfında beni en çok üzen şey neydi bilir misiniz ? 1610 larda o köye gelen Ermenilerin 1640 larda bir matbaası varmış ve gazete çıkarıyorlarmış. O matbaa binası ufacık bir kümbetti benim zamanımda ve köyün çöplüğü olarak kullanılıyordu. Ben böyle tarihi bir yapının çöplük olarak kullanılmasına üzüliyordum ama ondan daha da üzüldüğüm husus Osmanlı Devleti'nin bir tebaası olan Ermenilerin 1640 larda bir matbaası varken müslüman Türklerin ancak 1726 dan sonra matbaayı kullanmaya başlayabilmeleriydi. Neyse biz yine okula ve özellikle yatakhaneye dönelim... Yatakhaneimiz oldukça kalın duvarları olan içi ahşap, dışı taş, zeminle birlikte üç katlı bir binaydı. Döşemeler ahşap olduğu için her sene yazın -pireye karşı önlem olmak üzere - mazotlanırdı. Yani en ufak bir kıvılcımda yanacak durumdaydı. O bakımdan kışın yatakhaneinde soba yakılmazdı. Kalorifer ise hak getire. Öyle bir lüksümüz hiç olmadı. 1999 depreminde o bina büyük ölçüde yıkılıncaya kadar da olmamış daha sonraları. Tek kalorifer tesisatı hamamda vardı ve odunla ısınan kalorifer kazanı ancak hamam suyunu ısıtabiliyordu. Haftada bir pazar günleri topluca banyo yapılırdı. Tabii ki en az 150 kişi birden girdiğin hamamda yarım satte yıkanma başarısını gösterebilirsen..Yarım saatten sonra su soğur; hele bir saati bulmuşsa banyo sıranız soğuk suya talim..Bu sebepledir ki bizim okulda bit salgını, uyuz, soğuk algınlığı, zatürre vaka-i adiyedendi. Okulun eğitim öğretime ayrılmış diğer binasını ise soba ile ısıtıyorduk. Köy bir orman köyü olduğu için odun sıkıntımız olmuyordu. İlle valakin o kısımda da kışın sert rüzgarlar estiğinde işimiz felaketti çünkü berbat şekilde tüterdi sobalar hep ve Karadeniz ile Marmara ikliminin geçiş bölgesi olan köyümüzde kışın rüzgar hiç eksik olmazdı. İşte bu okulda 1995 senesinde bendeniz Müdür başyardımcısı ve Sosyal bilgiler öğretmeni olarak görev yapıyordum ve ben öğretmenlik hayatımın onbeşinci, Cahit ise öğrencilik hayatının ilk yılını doldurmak üzereydi. Bütün öğrencilerimi çok sevdiğim gibi Cahit'i de çok seviyordum.

Pek çok öğrencim gibi o da ne zaman kollarımı açsam koşarak gelir ve bacaklarıma sarılırdı. Nöbetçi olayım ya da olmayayım çoğu kez gece yarısı kalkar yatakhaneye girer üstleri açılmışsa sıkıca örterdim... Sabah yoklamasında Cahit de dahil bazı öğrenciler yataktan kalkmak istemezlerdi çünkü altlarını ıslatmış olurlardı. Kuru çamaşırları varsa ne ala..Yoksa artık öncelikle kendimden o da olmadı öğretmen arkadaşlardan temin ederdik bir kaç parça giyim kuşam..(Tüm öğretmenler okulun bitişiğindeki lojmanlarda kalırdık) 1995 senesinin güzel bir nisan sabahı ve günlerden pazardı. Öğrenciler o hafta izinli olmadıkları için hepsi okuldaydı. Ortaokul öğrencileri ya top oynuyor ya da ders çalışıyorlardı..İlkokulun en ufakları genelde seyirciydiler. Ya da aralarında koşmaca, saklambaç filan oynarlardı. O gün Cahit de Saklambaç oynayanlara katılmıştı. Öğle oldu. Yemek vakti nöbetçi öğretmenle birlikte topladık öğrencileri bahçede. Sınıf sırasına soktuk.."Önce birler" diyerek içeri almaya başladık..Her yemek öncesinde mutlaka sayardık öğrencileri. Baktık 1. sınıfta bir eksik var.." Kim yok çocuklar' dedim..Birler etraflarına baktılar. ' Cahit yok öğretmenim ' dediler..Çıkar bir yerlerden kerata diyerek diğer sınıfları almaya başladım. Bütün sınıflar girdi yemekhaneye. Yemek neredeyse bitecek Cahit ortada yok..Yatakhane binasına girmişti düşüncesiyle yatakhaneye gittim. Bütün koşuşlara baktım yok. Telaşlanmaya başlamıştım. Öyle ya bu çocuklar bize emanet ve üstelik ben idareciyim, daha da katmerlisi günün nöbetçi idarecisi benim. Diğer binaya geçtik. Tüm sınıfları aradık yine yok. Bütün öğrencileri topladım bahçeye. Tam bir yoklama yaptım evet Cahit yok.."Çocuklar sanırım fındık bahçelerine gitti , şimdi bütün ortaokul öğrencileri onarlı gruplar halinde fındık bahçelerine dağılacak ve Cahit'i arayacaksınız" diye talimat verdim...Nerdeyse hava kararmak üzereydi lakin Cahitten ne bir ses ne bir işaret var... Telaşım iyice arttı. Her halde köyüne kaçtı diye düşündüm. Çünkü bazı büyük öğrenciler yapardı bunu... Son bir umutla babasına telefon ettik . Adamdan " hayır hocam buraya gelmedi " cevabını alınca benim ameliyatlı mide alarm vermeye başladı. Akşam üzeri babası geldi. Allahtan bize en ufak bir sitemde dahi bulunmadı. Yoksa iyice yerin dibine geçeceğim " emanete ihanet ettim " diye..Son çare durumu köydeki jandarma karakol komutanına bildirdim. Sağolsun komutan kendisi de dahil olmak üzere karakolda sadece bir nöbetçi er bırakıp tüm askerler ve araç ile aramaya katıldı. Bu arada köylüler de katıldı aramaya... Cahiiiiitt Cahiiiiitt sesleri tüm köyü kapladı...Fındıklıklar, orman, yakın köyler, aranmadık yer kalmadı. Cahit yok yok yok... Öğrencilerin yatma saati çoktaaannn geçmişti ama hiç bir öğrenci yatakhaneye yönelmiyordu. Her gün akşam saat sekizde yatırdığımız öğrenciler saat 11 olduğu halde hala sağda solda Cahit arıyorlardı. Baktım olacak gibi değil bari onları yatrayım dedim hepsini birden yine yoklama yaparak yatakhaneye soktum. Keşke bunu öğlen yemeğinden hemen sonra yapıp öğrencilere " Haydi çocuklar bu gün biraz öğle uykusu yapın bakalım " deseymişim. Cahit Bulundu. Nerede mi? Meğer bizimki öğleden önce arkadaşlarıyla saklambaç oynarken yatakhaneye girmiş. Kimse kendisini bulamasın diye de bir dolabın içine girip kapıyı üzerine kapatmış...Tabii ki kimse bulamamış onu. Ama bizimki bulunamamanın tadını yaşayıp arkadaşlarıyla ' beni bulamadınız kii ' diyerek dalga geçeyim derken uykusu gelmiş. Dolabın içinde uyumuş kalmış...Arkadaşları dolabı açtığında ise hala uyuyormuş. Uyandırıldığında ise ne dese iyi ""Ya , ben bu oyundan bıktım gelin uçtu uçtu kuş uçtu oynayalım " Cahit, her zaman ciddi bir insan olarak tanıdığı Sami öğretmenin o gün neden ceketi beline sarıp ' Mastika ' yaptığını sanırım şimdi anlıyordur...Mutlaka anlıyordur çünkü 28 yaşında koca bir delikanlı artık. RESİM OKULUMUZUN

YATAKHANESİNDEN AMA BENDEN ÖNCEKİ BİR DÖNEME AİT (1983-1984 YILLARI) BEN 1989 DA BAŞLAMIŞTİM O OKULDA... NOT. 1- BU YAZI BİR KURGU YA DA HİKAYE DEĞİLDİR AYNIYLA VAKİ BİR OLAYDIR. 2- BU YAZI HOŞUNUZA GİTTİYSE EMİNİM BUNDAN SONRA YAZACAĞIM ' CAHİT UÇAR DA SAMİ UÇAMAZ MI?' BAŞLIKLİ YAZIM DA HOŞUNUZA GİDECEKTİR.